

LEDER

Vær åben og realistisk om familielivet

AF ALEX DAHL KARLSEN

Når Bibelen taler åbent om problemer med familielivet, må vi som menighed også tale åbent om det.

Alle drømmer om et godt familieliv – på den ene eller anden måde. De fleste drømmer om selv at stifte familie, ofte også at få børn. De fleste drømmer også om at have det godt med sin ægtefælle, sine børn, sine gamle forældre og sin øvrige familie. Ingen drømmer om at stå helt alene i denne verden.

Men da denne universelle drøm nogle gange går i stykker, har vi valgt at tage temaet op i dette nummer af *Budskabet*. Bibelen er en meget realistisk bog, så den er fuld af beretninger om situationer, hvor familiedrømmen gik i stykker.

Realistiske familie billeder i Bibelen

Der er adskillige historier om barnløshed og smerten derved, og hvad det gjorde ved dem, det gik ud over, ja, hvordan det satte troen under pres. Tænk her på Zakarias, Johannes Døbers fars reaktion, da han fik budskabet om underet, Elisabeths graviditet. Hans drøm om et barn var

knust, og det gjorde noget ved troen på Guds magt (Luk 1,18).

Familiekonflikter er der også nok af. Lea havde en historie om at være tilsidesat. Jakob var forelsket i Rakel, men ikke i Lea. Kain hadede sin bror Abel, og Josefs fars kærlighed til ham frem for brødrene fik dem til at handle ondt.

Det gik ikke så godt for David med at opdrage sine børn. Derfor var forholdet til en del af hans børn ikke god. Der står fx i forbindelse med Adonijas oprør: "Hans far havde aldrig talt ham til rette ..." (1 Kong 1,6).

Der forekom også voldtægt; Amnon voldtog sin halvsøster, Tamar, og tavsheden og tabuiseringen af det hændte var overvældende (2 Sam 13,18ff.). Det fik enorme konsekvenser i familien med hævndrab og oprør til følge.

Jesus ændrer alt, men ikke alt ændres

Bibelen er fuld af beretninger om sorg og savn,

Jesus fortæller, at når man kommer til tro på ham, kan det betyde, at det skaber konflikter og ødelægger familieidyllen

om tab og alt for tidlig død. Men så kom Jesus til jord. Han gjorde alle ting vel. Jesus helbredte. Han vakte fx synagogeforstanderens eneste barn til live, en 12-årig pige, der var død alt for ung (Luk 8,40ff.).

At Jesus gjorde så meget vel, virker temmelig overvældende. Men Jesus fjernede ikke alle sten på vejen. Han lægger ikke skjul på, at der er livsvilkår, som ikke ændres, bare fordi han kommer forbi.

Der var fx ham, der ville have Jesus til at få sin bror til at skifte arven med ham (Luk 12,13ff.). Det ville Jesus ikke, men pegede på, at der var noget, der var vigtigere. Måske førte det til en forsoning med broderen, men det er ikke sikkert. Måske forblev han snydt og måtte leve med dette.

Jesus fortæller, at når man kommer til tro på ham, kan det endda betyde, at det skaber nye konflikter og ødelægger familieidyllen (Matt 10,21).

Det er ikke engang sikkert, at jeg får det godt med mig selv, eller at de ydre omstændigheder ændrer sig, fordi jeg kommer til tro på Jesus. Jesus er også klar over, at mennesker gør hinanden ondt, og at der ikke nødvendigvis bliver rettet op på det i dette liv (fx Matt 19,12).

Han siger ikke dermed, at "det er bare ærgerligt ..." I stedet mærker jeg hans smerte og vrede over, at syndefaldet også har konsekvenser i form af medfødte fysiske og psykiske begrænsninger af menneskers mulighed for at stifte familie, ligesom omgivelsernes ondskab eller uforstand kan ødelægge det for mennesker.

Og selv om det er velsignet at tjene i Guds rige,

er der også familiære omkostninger og afsavn ved det. Nogle gange medfører et specifikt kald, at det kan blive næsten umuligt at stifte familie.

Evigheden og hverdagen

Så langt vi kan se, er der en spænding i Bibelen, som forhindrer ensidighed i det levede liv. På den ene side står det klart, at Jesu ærinde var at frelse syndere. Det er afgørende for hver eneste af os at leve i den rette relation til Jesus. Alt andet er underordnet dette. Jesus og Bibelen lægger ikke skjul på, at det kan få nogle omkostninger for livskvaliteten i øvrigt og for karrieremuligheder og økonomisk succes.

På den anden side gjorde Jesus vel, helbredte mennesker, gav familier deres døde igen, og i Bibelen finder vi formaninger til børn og fædre om at behandle hinanden godt og i kærlighed. Englen sagde bl.a. til Zakarias, at Johannes "... skal gå foran ham i Elias' ånd og kraft for at vende fædres hjerte til deres børn ..." (Luk 1,17).

Jesus vil altså, at vi skal leve vores liv under Guds tilgivelse. Den samme Jesus kalder os til at gøre godt mod mennesker for Guds ansigt.

I den sammenhæng kan vi lære meget af det faktum, at Bibelen er fuld af beretninger om alle mulige varianter af bristede familiedrømme: Vi står ikke alene med vores nederlag. Det kan føles pinligt, når jeg ikke kan finde ud af det med familien – det, som ellers lykkes for "alle andre". Men når Bibelen taler åbent om problemer med familielivet, må vi som menighed også tale åbent om det. Konsekvensen er, at vi tager imod hinanden, som vi er, og bærer hinandens byrder. ■

Alex Dahl Karlsen